

Arrest

nr. 217 889 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 16 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 207 831 van 17 augustus 2018 waarbij de debatten worden heropend en de zaak *sine die* wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Rwandees staatsburger te zijn geboren te Brussel, België. U bent nog minderjarig. Uw moeder heeft de Rwandese nationaliteit, uw vader de Belgische.

Uw moeder en vader zijn echter uit elkaar. Uw moeder ontvluchtte Rwanda in vermoedelijk 1996 en groeide op in Angola, waar zij beweert als vluchteling te zijn erkend. In december 2011 verliet zij Angola en kwam naar België, waar zij op 12 december 2011 een eerste asielaanvraag indiende. Op 14 mei 2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw moeder. Op 31 oktober 2014 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 12 december 2014 diende uw moeder een tweede asielaanvraag in die op 17 maart 2015 werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag. Op 18 juni 2015 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Uw moeder bleef in België en ging een relatie aan met uw vader. Op 16 december 2016 vroeg uw moeder in uwen hoofde asiel aan. Zij verklaart dat u niet naar uw land van nationaliteit, met name Rwanda, kan omdat u hier uw vader heeft en zij hier uw toekomst wil opbouwen. Bovendien verklaart zij zelf Rwanda helemaal niet te kennen aangezien zij steeds in Angola is opgegroeid.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een kopie van uw geboorteakte neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw asielaanvraag is volledig gebaseerd op de motieven aangehaald door uw moeder. De tweede asielaanvraag van uw moeder werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingestatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verder dient overeenkomstig artikel 1, A (2), van de Vluchtelingenconventie uw asielaanvraag beoordeeld te worden ten aanzien van "het land waarvan u de nationaliteit" bezit, in casu Rwanda. Rwanda is eveneens het land van nationaliteit van uw moeder, ongeacht het gegeven dat uw moeder aangeeft het leeuwendeel van haar leven in Angola te hebben verbleven. Er werd besloten dat uw moeder er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet loopt. Daarom kan er evenmin een positief gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag. De motieven die aan de grondslag van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor uw moeder zijn:

Na onderzoek van alle stukken in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging. In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen door de het CGVS op 14 mei 2014. U tekende beroep aan tegen deze beslissing en op 31 oktober 2014 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het arrest nr. 132 669 van 31 oktober 2014 van de RvV werd met betrekking tot Angola, het land waar u zou zijn erkend als vluchteling, geconcludeerd :

"(...)Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat verzoekster er niet in slaagt haar voorgehouden profiel van Rwandese, alleenstaande vluchteling in Angola en haar opeenvolgende verblijfplaatsen aldaar aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er geen geloof gehecht worden aan haar beweerde problemen in Angola.(...)"

Voor wat uw vrees tegenover uw beweerde land van oorsprong, Rwanda, betreft, oordeelde de RvV als volgt : "(...)Tijdens haar gehoor op het CGVS op 21 oktober 2013 verklaarde verzoekster dat zij niet naar Rwanda kon terugkeren omwille van de "partijzaken tussen hutu en tutsi" (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 17 van stuk 1, documenten eerste asielaanvraag) blijkt evenwel dat de vrede in Rwanda grotendeels is weergekeerd. Volgens het document "UNHCR not forcing Rwanda Refugees to repatriate", gedateerd 3 februari 2012, blijken er drie miljoen Rwandezers te zijn teruggekeerd naar Rwanda. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekster geen vrees dient te hebben voor vervolging omwille van het loutere feit dat zij Hutu is. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Verzoekster toont derhalve, de terechte vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent het bekomen en de inhoud van de voorgelegde vluchtelingenkaart mede in acht genomen, niet concreet aan dat zij actueel een vluchtelingenrechtelijke vrees heeft ten aanzien van Rwanda, het land waarvan zij voorhoudt de nationaliteit te bezitten.(...)".

Door het feit dat de RvV de weigeringsbeslissing van het CGVS bevestigde resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U stelde niet naar uw beweerde land van oorsprong, Rwanda, te kunnen terugkeren, omdat u geen enkele band met het land heeft, vermits u uw hele leven in Angola heeft gewoond. U verklaarde ook niet naar Angola te kunnen terugkeren omdat het uw land niet is en omdat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd. Het louter stellen dat u geen enkele band heeft met Rwanda, terwijl u wel beweert de Rwandese nationaliteit te hebben, volstaat niet om te kunnen besluiten dat u bij terugkeer naar uw beweerde land van oorsprong een 'vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen. Voor wat betreft uw bewering dat u niet kan terugkeren naar Angola, omdat het uw land niet is en omdat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd, kan worden verwezen naar de passage uit hogervermeld arrest nr. 132 669 van 31 oktober 2014 van de RvV, en naar een andere passage uit dit arrest, met name :

"(...)Verder blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat verzoekster niet kan terugkeren naar Angola aangezien zij dit land op illegale wijze zou verlaten hebben. Bijgevolg dient verzoeksters vrees voor vervolging beoordeeld te worden ten aanzien van haar land van nationaliteit, zijnde Rwanda (RvS 11 september 2014, nr. 228.337). Verzoekster voert immers aan geboren te zijn in Rwanda en brengt geen element bij waaruit zou blijken dat zij de Rwandese nationaliteit niet zou bezitten.(...)"

". U legde een brief (dd. 10 december 2014) voor van uw advocaat, Pieter-Jan Staelens, waarin deze vermeldt dat met voorliggende 2de asielaanvraag conform artikel 49, §1, 6° juncto 57/6, 3° van de Vreemdelingenwet ingegaan wordt op de opmerking van de RvV in hogervermeld arrest nr. 132 669 van 31 oktober 2014, meer bepaald dat : "(...)Indien zij daadwerkelijk de erkende vluchteling is die vermeld is op de vluchtelingenkaart, dient verzoekster ingevolge artikel 49, § 1, 6° juncto 57/6, 3° van de vreemdelingenwet expliciet te vragen haar in Angola erkende vluchtelingenstatus te laten bevestigen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Noch in het administratief dossier, noch bij onderhavig verzoekschrift bevinden zich stukken waaruit blijkt dat verzoeksters zulks gedaan heeft.(...)"

. Het indienen van een (2de) asielaanvraag volstaat echter niet om door het CGVS te worden erkend als vluchteling indien men voordien in een ander land werd erkend als vluchteling. Het feit dat u werd erkend als vluchteling door het land Angola, houdt immers niet in dat het CGVS u ipso facto en zonder ander individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° gelezen in samenhang met artikel 57/6 3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen). Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door Angola houdt geenszins in dat het CGVS u automatisch deze status toekent.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uw moeder haalde daarnaast in uwen hoofde geen bijkomende elementen aan die een beslissing tot een internationaal beschermingsstatuut rechtvaardigen. Zij herhaalt enkel dat zij geen enkele band heeft met Rwanda en er zelf niets is opgegroeid (gehoorverslag CGVS p.8). In deze werd reeds geargumenteed dat het louter stellen geen band te hebben met Rwanda, terwijl u wel beweert de Rwandese nationaliteit te bezitten, niet volstaat om te kunnen besluiten dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. ***Zij haalt verder geen mogelijke problemen aan in uwen hoofde bij een terugkeer naar Rwanda.*** Zij stelt enkel dat u hier uw vader heeft die u kan steunen en dat u door de verschillende levensstandaard in Rwanda een verschrikkelijk leven zou leiden, zonder, buiten het gemis van uw vader, concreet aan te geven welke problemen u zou kennen. Uw moeder wilt u hier een toekomst bieden (gehoorverslag CGVS p.8). Deze door uw moeder ingeroepen motieven zijn derhalve louter economisch van aard die niet vallen onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen. Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt immers dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. ***De motieven die uw moeder aanhaalt die een terugkeer naar Rwanda zouden verhinderen kunnen als dusdanig geen aanleiding geven tot internationale bescherming.***

Verder kan er op worden gewezen dat uw moeder reeds de nodige zelfstandigheid aan de dag heeft gelegd gedurende haar verblijf in België zodat zij ook in Rwanda in staat wordt geacht een eigen leven op te bouwen. De laatste beslissing in hoofde van uw moeder dateert van juni 2015, waarna zij steeds illegaal in het land verbleef en geen verdere stappen ondernam om haar verblijf te regulariseren (gehoorverslag CGVS p.4-5). Dit toont aan dat zij ook in moeilijke omstandigheden een leven weet op te bouwen zodat de moeilijkheden die zich zouden kunnen voordien bij een terugkeer naar Rwanda, nota bene het land van haar nationaliteit, niet kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Waar uw moeder de aandacht vestigt op het feit dat zij hier reeds goed geïntegreerd is en de taal spreekt (gehoorverslag CGVS p.9) dient er worden op gewezen dat deze kwaliteiten geen criterium uitmaken die valt onder de conventie van Genève. Het Commissariaat-generaal verwijst hiervoor naar de geijkte procedure, namelijk een aanvraag tot regularisatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw geboorteakte toont enkel uw identiteit aan maar is niet in staat aan te tonen dat u een risico op vervolging loopt in uw land van nationaliteit, met name Rwanda. **Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofdte een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat in hoofdte van uw moeder (CGVSkenmerk 11/26307/Z) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd genomen.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 februari 2018 een schending aan “van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980”, “van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, “van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” en “van artikelen 22,1 en 37, a van het verdrag van de rechten van het kind dd. 20 november 1989”.

Verzoekster blijft “achter het relaas van haar moeder staan” en zij “volhardt dat noch zij noch haar moeder terug kunnen keren naar Rwanda”. Zij stelt “dat haar moeder erkend werd als vluchteling in Angola en men er niet zomaar kan van uitgaan dat - omdat de rust er zou zijn teruggekeerd - zij zondermeer zou kunnen terugkeren naar Rwanda en aldus het onderzoek in haar hoofdte enkel ten aanzien van Rwanda dient te gebeuren”, gezien haar moeder Rwanda 22 jaar geleden verlaten heeft. Zij acht het “bijzonder onredelijk” en zonder inlevingsvermogen dat de commissaris-generaal meent dat haar moeder “zonder problemen - samen met verzoekster - zou terug kunnen keren naar daar en een eigen leven opbouwen omdat zij in België de nodige zelfstandigheid aan de dag heeft gelegd in België is”.

Volgens verzoekster zouden zij en haar moeder “volledig aan hun lot over gelaten worden” en is haar lot er beklonken “als alleenstaande vrouw met een kind”. Zij voert aan dat men de opvang en begeleiding die zij en haar moeder hier krijgen niet kan vergelijken met die in Rwanda.

Zij klaagt aan dat “op geen enkel ogenblik de vrees in hoofdte van verzoekende partij onderzocht [werd]” en dat de commissaris-generaal “op geen enkel ogenblik onderzocht [heeft] in welke omstandigheden verzoekende partij zal terecht komen indien zij gedwongen wordt terug te keren naar Rwanda” doch zich enkel “beperkt tot het verwijzen naar de negatieve beslissing dat in hoofdte van de moeder van verzoekende partij werd genomen”. Zij benadrukt dat zij geboren is in België, een Belgische vader heeft en nog nooit een voet in Rwanda zette.

Zij wijst op de artikelen 22,1 en 37, a) van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: Kinderrechtenverdrag). Zij vreest *“in haar land (of beter gezegd in het land van herkomst van haar moeder) onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen”*.

Volgens verzoekster schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *“ingevolge artikel 39/2 §1,2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. Inzake het land van herkomst/gewoonlijk verblijf

2.2.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”.

Artikel 48/4, § 1 stelt als volgt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt”.

Artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen luidt als volgt:

“Art. 1. Definitie van de term “vluchteling”

A. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: (...)

2. Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

2.2.3. De vaststelling van het land van nationaliteit/herkomst of gewoonlijk verblijf is essentieel bij de beoordeling van de vraag om internationale bescherming.

2.2.4. Verzoeksters moeder was gevlucht uit Rwanda toen ze nog een klein kind was met haar moeder die voor/tijdens de vlucht gestorven is. Verzoeksters moeder is meegenomen met andere Rwandese vluchtelingen en belandde in Angola. Verzoeksters moeder is opgegroeid bij Angolezen en spreekt enkel Portugees. In het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming legt haar moeder bij aanvullende nota een *“Cartão de refugiado (Angola)”* van haarzelf neer, wat de vluchtelingenstatus van haar moeder in Angola bevestigt. De Raad stelde op 18 juni 2015 (RvV 18 juni 2015, nr. 148 122) dat niet wordt betwist dat verzoeksters moeder in Angola erkend is als vluchteling uit Rwanda, doch dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Rwanda, haar land van herkomst, aannemelijk maakt.

De Raad heeft zich niet uitgesproken over de mogelijkheid van verzoeksters moeder aanspraak te maken of de bevestiging te verkrijgen van de Rwandese nationaliteit, nu dit ook niet aan de orde was. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat dit contentieux enkel de Raad aanbelangt in zoverre het kan bepalen welke de actoren van vervolging zijn en waar redelijkerwijze nationale bescherming kan verkregen worden, aldus ten opzichte van welk land(en) de vraag om internationale bescherming dient te worden onderzocht.

2.2.5. Verzoeksters moeder heeft, na de afwijzing van haar asielaanvraag door de commissaris-generaal tevergeefs getracht de bevestiging van haar Rwandese nationaliteit te weten bevestigen. De Rwandese ambassade weigerde echter een Rwandees nationaliteits- en/ of identiteitsattest uit te reiken omdat verzoeksters moeder geen informatie heeft over haar familie in Rwanda, geen documenten kan voorleggen die een band of aanknopingspunt met Rwanda kan aantonen en ook geen Kinyarwanda spreekt.

2.2.6. Verzoekster is geboren in België op 6 november 2016. Haar moeder is zoals hoger gesteld, een erkend vluchteling uit Angola. Aangezien verzoeksters moeder geen Rwandees nationaliteits- en/ of identiteitsattest kon verkrijgen op de Rwandese ambassade, bezit verzoekster thans zelf ook niet deze nationaliteit. Het is immers aan de Rwandese overheden om te beslissen of verzoeker, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd. De beoordeling van het CGVS van verzoeksters verzoek om internationale bescherming ten opzichte van Rwanda lijkt dan ook niet objectief gestoeld (zie EHRM, 26 April 2018, HOTI/CROATIA, no. 63311/14). De verwijzing naar de Rwandese nationaliteitswetgeving is *in casu* onvoldoende om ervan uit te gaan dat verzoekster als kleinkind van Rwandese grootouders die in de genocide omkwamen, en waarvan de moeder het bezit van de Rwandese nationaliteit niet kan bekomen, de Rwandese nationaliteit bezit of zou kunnen bezitten. Het betreft, zoals hoger gesteld, immers een specifieke aparte situatie omwille van het vluchtelingenschap van verzoeksters moeders en diens vertrek uit haar land op zeer jonge leeftijd, zonder begeleiding van familie.

2.2.7. De vraag kan gesteld worden of verzoeksters verzoek om internationale bescherming dient te worden onderzocht naar het land van gewoonlijk verblijf van haar moeder, zijnde Angola. Er liggen echter geen elementen voor waaruit kan blijken dat de Angolese autoriteiten haar vluchtelingenstatus hebben erkend of dat een dergelijke procedure mogelijk is vanuit België.

2.2.8. Verzoekster stelt dat haar vader A.D.V. de Belgische nationaliteit heeft. Bij aanvullende nota brengt zij ter terechtzitting van 29 mei 2018 dienaangaande een "*Geboorteakte van dochter B.A.K.K.*", de "*Dagvaarding onderzoek vaderschap*" en "*Bewijs vaderschapsonderzoek 13.02.18*".

2.2.9. De vraagstukken rond de bepaling van verzoeksters nationaliteit/land van herkomst zijn complex.

2.2.10. Het enig duidelijk aanknopingspunt van verzoekster met een staat kan blijken uit de door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde opgelegde DNA-test, dat haar biologische vader inderdaad Belg is.

2.2.11. De Raad dient dan ook vast te stellen dat uit voorgaande blijkt dat verzoeksters land van herkomst/gewoonlijk verblijf, België is.

2.2.12. Verzoekster voldoet dan ook niet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van internationale bescherming.

3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK